

Kúzlo lásky

Kúzlo lásky

Dejepisár nám práve rozprával niečo o starých Rimanoch, keď sa zo školského rozhlasu ozval prenikavý hlas zástupkyne.

„Vážení žiaci! Na našej škole sa otvára nový krúžok zameraný na ochranu našej planéty a životného prostredia. Zájemcovia sa, prosím, zapíšte na zoznam vyvesený na nástenke na prvom poschodí. Ak budete mať nejaké otázky, poinformujte sa u Beáty Vlčkovej z 8.C, ktorá iniciovala tento návrh. Ďakujem.“

Pche! Koho to zaujíma! Ved' všetko máme. Pitnú vodu, vzduch. Načo by som sa zaoberal takými hlúpostami.

Keď sa hlásenie skončilo, bola už prestávka. Ja a môj najlepší kamarát Lukáš sme sa vybrali na prvé poschodie. Chceli sme vedieť, koľko trkvasov sa zapíše na ten trápny krúžok.

Vtedy som ju zbadal – krásna brunetka s čokoládovými očami. Hmm. Asi som sa práve zaľúbil. Stála tam. Bea, tá, ktorá má na svedomí celý ten rozruch s novým krúžkom. Podišiel som k nej.

„Ahoj!“ pozdravil som.

„Čau! Ty budeš určite ten Slávo. Veľa som o tebe počula. A nie dobré. Že vraj si jeden hnusný sebec, ktorý všetkými pohádza a zhadzuje ich. Takže neviem, načo si za mnou prišiel. Ale pokiaľ sa nemieniš prihlásiť na krúžok, prosím, odíď,“ vychrlila na mňa.

Normálne by som takému človeku niečo pekné odvrkol, ale táto baba sa mi vážne páčila a nechcel som si to u nej ešte viac pokaziť. Tak som len sklopil zrak a zahanbene odišiel.

Celý zvyšok vyučovania som rozmýšľal, ako by som ju očaril. Prišiel som na to, že mám dve možnosti. Buď sa prihlásim na ten strašný krúžok a budem predstierať, že ma to baví alebo, a táto možnosť sa mi páčila viac, použijem na ňu kúzlo lásky. A kde inde nájsť nejaké kúzlo lásky ako v knižnici plnej kníh?

Hneď po vyučovaní som sa vybral do mestskej knižnice. Bol som tu asi raz, keď som

zháňal niečo na povinné čítanie. Odvtedy sa tam veľa nezmenilo. Vysoké police zaplnené starými zaprášenými knihami a stará knihovnička Bustedová s okuliarmi s hrubými sklami. Vybral som sa k oddeleniu čarodejníctva a kúziel. Ako som sa tak prehrňal knihami, zrazu som úplne vzadu v kúte zazrel malilinký zošitok písaný rukou so zožltnutými stranami. Tá knižka akoby ma priťahovala. Vzal som ju opatrne do rúk a odniesol som si ju domov. Otvoril som ju a pustil som sa do čítania, keď sa zrazu začali písmenká rozpíjať. Zafúkal vietor a nejaký zázračný vír ma vtiahol do seba a vstúpil do knižky.

Hneď ako som pristál, vedel som, že niečo nie je v poriadku. Stál som na našej ulici, ale bolo tu pusto a ticho. To však nebol jediný rozdiel. Bolo oveľa teplejšie. Vzduch bol začadený a ťažko sa mi dýchalo. Nezazrel som jedinú živú bytosť. Rozhodol som sa, že sa trochu poprechádzam a pokúsim sa zistiť, čo sa to tu deje. Vybral som sa k jazeru. Pri ňom sa mi vždy najlepšie rozmýšľala. Keď som však podišiel bližšie, s hrôzou som zistil, že v jazere nie je ani kvapka vody a breh, ktorý bol ešte včera pokrytý mäkkou a čerstvou trávou, zívá prázdnotou. Ani jediné stebielko, jediný lístoček. Na opačnom brehu jazera som spozoroval obrovskú továreň. Stúpali z nej kúdoly dymu. Špinavý vzduch sa mi dostal do pľúc. Rozkašľal som sa. Nevedel som sa nadýchnuť. Začal som sa dusiť.

„Haló? Slávo! Otvor! Večera je na stole!“ Vtedy som sa zobudil. Uf! Bol to len sen. Odľahlo mi.

„Dobre, dobre. Ved' už idem Evička.“ odpovedal som. Odomkol som a otvoril som dvere. Sestra na mňa zízala.

„Slávo? Si v poriadku? Práve si ma oslovil zdobneninou. Nemáš teplotu?“ ozvala sa.

„Nie, sestrička. Som absolútne v poriadku. Práve sa mi prisnil hrôzostrašný sen o tom, ako bude naša planéta o niekoľko rokov vyzeráť, ak sa o ňu nebudeme dostatočne starať. Uvedomil som si, že je veľmi dôležité prírodu chrániť. Sľubujem, že odteraz sa nebudem nikomu posmievať a najmä nie niekomu, kto chce pomôcť našej Zemi.“ odvetil som jej.

Na druhý deň som prišiel do školy omnoho skôr. Zašiel som za Beou a ospravedlnil som sa.

Vďaka tomu snu som si uvedomil, že možno my ešte máme dostatok vzduchu, máme čo jesť a piť, ale o niekoľko rokov, keď už my ani nebudeme existovať, nebudú mať ľudia nič, lebo im všetko zničíme. Zamoríme im planétu. Zničíme im šancu na život.

Už som v treťom ročníku na strednej škole, no ja a Bea sme stále dobrí priatelia a možno by z toho o niekoľko rokov mohlo byť aj niečo viac. Spoločne ešte stále

vedieme krúžok na našej škole a po ukončení vysokoškolského vzdelania si plánujeme založiť firmu na výrobu ekologických obalov na potraviny.